

ROZSUDOK
V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Igora Belka a členov senátu JUDr. Ing. Miroslava Gavalca a JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD., v právnej veci žalobkyne: **Bc. A.**, bytom C., právne zastúpenej JUDr. V., advokátkou v T., proti žalovanému: **Úrad práce, sociálnych vecí a rodiny Trebišov**, J. Záborského č. 8, Trebišov, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutí žalovaného č. OsÚ-R-2007/025777 zo dňa 6.11.2007, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 7S/44/2008-62 zo dňa 11.3.2009, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Košiciach č. k. 7S/44/2008-62 zo dňa 11.3.2009 **p o t v r d z u j e .**

Žalobkyni náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Košiciach napadnutým rozsudkom zamietol žalobu žalobkyne o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia č. OsÚ-R/2007/025777 zo dňa 6.11.2007, ktorým žalovaný zamietol odvolanie žalobkyne a potvrdil prvostupňové rozhodnutie č. OsÚ-R-

2007/020022 zo dňa 24.8.2007 o skončení štátnozamestnaneckého pomeru so žalobkyňou podľa § 40 ods. 2 písm. a/ zákona č. 312/2001 Z. z. o štátnej službe (ďalej len „zákon“) a poskytnutí náhrady vo výške trojnásobku jej funkčného platu. O trovách konania rozhodol, tak, že neúspešnej žalobkyni právo na ich náhradu nepriznal.

Z odôvodnenia uvedeného rozsudku vyplýva, že krajský súd po preskúmaní zákonnosti napadnutého rozhodnutia a postupu žalovaného mal preukázať, že boli v súlade so zákonom. Poukázal na ustanovenie § 40 ods. 2 písm. a/ zákona a na skutočnosť, že v tomto prípade služobný úrad konal v súlade so zákonom, pretože žalobkyni nemohol ponúknuť iné miesto v dôsledku redukcie počtu miest na základe uznesenia vlády SR č. 856/2006 a č. 414/2007. Ako nedôvodnú vyhodnotil námietku žalobkyne o jej ťažkom zdravotnom postihnutí a dodal, že žalobkyňa by zotrvala v štátnozamestnaneckom pomere bez obmedzenia, keby nedošlo k prijatiu vyššie uvedených vládnych uznesení.

Proti rozsudku krajského súdu sa v zákonnej lehote odvolala žalobkyňa žiadajúc, aby odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu zmenil a jej návrhu v celom rozsahu vyhovel. Krajskému súdu vytýkala, že nebral do úvahy skutočnosť, že žalovaný jej neponúkol náhradnú prácu a to aj napriek tomu, že je zdravotne postihnutá. Zdôraznila, že bolo nutné prihliadať na mieru jej funkčnej poruchy, ktorá je nevyhnutná k pristupovaniu k morálnej a právnej povinnosti pridelenia náhradnej práce žalobkyni. Poukázala aj na publikovaný článok riaditeľky žalovaného a na jej - podľa jej názoru - zaujatý, vykonštruovaný a účelový postoj, ktorá voči nej iba vykonštruovala túto organizačnú zmenu, len aby ju nemala na pracovisku a to práve pre vysoko zodpovedný postoj a vysoko svedomite odvedenú prácu žalobkyne.

V písomnom vyjadrení k odvolaniu žalobkyne žalovaný navrhol rozsudok krajského súdu potvrdiť ako vecne správny, pretože žalobkyňa neuviedla žiadne nové skutočnosti a jej tvrdenia nesúvisia s rozhodnutím vo veci.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (246c ods. 1 v spojení s ust. § 10 ods. 2 OSP) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu a konanie mu predchádzajúce

v zmysle ust. § 246c v spojení s §§ 212 a nasl. OSP a dospel k názoru, že odvolanie žalobkyne nie je dôvodné. Vo veci rozhodol bez nariadenia pojednávania (§ 250ja ods. 2 OSP) s tým, že rozsudok verejne vyhlásil dňa 9. marca 2010 po tom, čo deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky najmenej päť dní vopred (§ 156 ods. 1 a 3 OSP).

Najvyšší súd Slovenskej republiky zo spisu krajského súdu ako aj z administratívneho spisu žalovaného zistil, že žalovaný dňa 24.8.2007 upovedomil žalobkyňu o začatí konania vo veci skončenia štátnozamestnaneckého pomeru z dôvodu, že na základe Uznesení vlády Slovenskej republiky č. 826/2006 a č. 414/2007, na základe príkazu generálneho riaditeľa Ústredia práce, sociálnych vecí a rodiny v Bratislave č. 6/2007 a jeho listu č. AA/2007/032885 o organizačných zmenách na úradoch práce, sociálnych vecí a rodiny Slovenskej republiky, vydala riaditeľka žalovaného vedúca služobného úradu žalobkyne dňa 18.7.2007 s účinnosťou od 18.7.2007 do 31.12.2007 príkaz IN-06/2007 Príkaz riaditeľa – Organizačné zmeny na úrade práce, sociálnych vecí a rodiny v Trebišove a Dodatky č. 1 a č. 2 k tomuto príkazu týkajúce sa organizačných zmien a zníženia počtu zamestnancov úradu, v dôsledku čoho došlo k zrušeniu štátnozamestnaneckého miesta žalobkyne s tým, že úrad nemá iné voľné miesto, ktoré by žalobkyňi mohol ponúknuť.

Rozhodnutím č. OsÚ-R-2007/020022 zo dňa 24.8.2007 skončil v súlade s § 125, § 126, § 39 ods. 1 písm. a/ a § 40 ods. 2 písm. b/ zákona štátnozamestnanecký pomer žalobkyne, ktorá bola zaradená v stálej štátnej službe vo funkcii samostatného radcu a zároveň rozhodol, že žalobkyňi sa poskytne náhrada vo výške trojnásobku jej funkčného platu. Z odôvodnenia tohto rozhodnutia vyplýva, že nakoľko služobný úrad nemal iné voľné miesto, ktoré by žalobkyňi mohol ponúknuť, ukončil pomer podľa § 40 ods. 2 písm. a/ zákona s tým, že pomer sa mal skončiť dňom uvedeným v rozhodnutí, teda 31.8.2007.

Včas podaným odvolaním proti tomuto rozhodnutiu žalobkyňa namietala, že vždy pracovala dôkladne, presne a svedomite, podľa hodnotenia plnila svoje stanovené úlohy a ciele v požadovanej kvalite a vecne správne. Namietala, že celé konanie bolo protiprávne,

netransparentné, nekorektné a jej prepustenie bolo nemorálne, pretože jej funkcia nemohla podliehať organizačným zmenám. Zdôraznila, že vzhľadom na svoj zdravotný stav nemohla byť odvolaná zo štátnozamestnaneckého miesta.

O odvolaní rozhodla vedúca služobného úradu – žalovaného rozhodnutím č. OsÚ-2007-025777 zo dňa 6.11.2007 tak, že ho zamietla a prvostupňové rozhodnutie potvrdila s odôvodnením, že postup žalovaného bol z právnej stránky v súlade so zákonom a odvolacie námietky žalobkyne neboli právne relevantnými faktormi v prípade skončenia štátnozamestnaneckého pomeru v zmysle ustanovení zákona. Tiež poukázala na fakt, že miera funkčnej poruchy žalobkyne bola u nej posúdená s platnosťou do 31.12.2001 a v rozhodnej dobe nedisponovala žiadnym ďalším rozhodnutím svedčiacim o zdravotnom postihnutí žalobkyne znižujúcim jej pracovnú spôsobilosť.

Predmetom odvolacieho konania v danej veci bol rozsudok krajského súdu, ktorým bola zamietnutá žaloba o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia a postupu žalovaného správneho orgánu o skončení štátnozamestnaneckého pomeru žalobkyne podľa § 40 ods. 2 písm. a/ zákona, a preto odvolací súd preskúmal rozsudok súdu prvého stupňa ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté správne rozhodnutia oboch stupňov a konania, ktoré týmto rozhodnutiam predchádzali, najmä z toho pohľadu, či sa súd prvého stupňa vysporiadal so všetkými námietkami účastníkov vznesenými v preskúmovacom konaní a z takto vymedzeného rozsahu, či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného.

Podľa § 1 ods. 3 zákona č. 312 /2001 Z.z. o štátnej službe a o zmene a doplnení niektorých zákonov (účinného do 31.12.2007, ďalej len zákon) na právne vzťahy štátnych zamestnancov pri vykonávaní štátnej služby sa Zákonník práce vzťahuje len vtedy, ak to výslovne ustanovuje tento zákon.

Podľa § 39 ods. 1 písm. a/ zákona štátnozamestnanecký pomer, ak tento zákon neustanovuje inak, sa skončí odvolaním zo štátnozamestnaneckého pomeru z dôvodov uvedených v § 40 ods. 1 až 3.

Podľa § 40 ods. 2 písm. a/ zákona **v stálej štátnej službe alebo v dočasnej štátnej službe služobný úrad skončí štátnozamestnanecký pomer odvolaním aj z dôvodu zrušenia jeho štátnozamestnaneckého miesta, ak štátny zamestnanec, ktorého štátnozamestnanecké miesto bolo zrušené, nesúhlasí s trvalým preložením podľa § 29 ods. 5 alebo služobný úrad nemá voľné štátnozamestnanecké miesto alebo voľné štátnozamestnanecké miesto obsadzuje výberovým konaním;** v tom prípade sa štátnemu zamestnancovi poskytne náhrada vo výške dvojnásobku jeho funkčného platu, a ak štátnozamestnanecký pomer štátneho zamestnanca trval dlhšie ako dva roky, poskytne sa mu náhrada vo výške trojnásobku jeho funkčného platu; to neplatí, ak ide o štátneho zamestnanca podľa § 25 ods. 2 písm. c).

Predpokladom skončenia štátnozamestnaneckého pomeru odvolaním podľa § 40 ods. 2 písm. a/ zákona v znení platnom a účinnom v čase rozhodovania bolo, aby išlo o štátneho zamestnanca v stálej štátnej službe, ktorého miesto bolo zrušené a zároveň neexistencia voľného štátnozamestnaneckého miesta, resp. nesúhlas dotknutého štátneho zamestnanca s trvalým preložením. V predmetnej veci žalovaný už v upovedomení o začatí konania ako aj v správnom rozhodnutí uviedol, že nemá žiadne voľné štátnozamestnanecké miesto, ktoré by mohol žalobkyni ponúknuť. Jedinou žalobnou i odvolacou námietkou žalobkyne bolo jej poukazovanie na jej zdravotné postihnutie. Právne vzťahy štátnych zamestnancov však upravuje zákon, ktorý nestanovil osobitné postavenie zamestnancov so zdravotným postihnutím. Ku skončeniu pomeru žalobkyne došlo v dôsledku redukcie počtu miest realizovanej na základe Uznesení vlády Slovenskej republiky č. 856/2006 a č. 414/2007 a keďže boli splnené všetky zákonné hmotnoprávne predpoklady vyplývajúce z ustanovenia § 40 ods. 2 písm. a/ zákona, preskúmané správne rozhodnutia boli aj podľa názoru odvolacieho súdu v súlade so zákonom.

Odvolací súd dospel k záveru, že nemožno nič vyčítať krajskému súdu, ktorý sa zaoberal všetkými žalobnými námietkami a dospel k správne názoru, že preskúmaným rozhodnutím

žalovaného nedošlo k porušeniu zákona, práv a chránených záujmov žalobkyne, pričom svoj právny záver, s ktorým sa odvolací súd stotožnil v celom rozsahu, aj náležitým spôsobom odôvodnil.

Žalobkyňa neuviedla v odvolaní žiadne iné skutočnosti, ktoré by záver o zákonnosti rozhodnutí a postupov správnych orgánov a krajského súdu vyvrátili, jej odvolacie námietky neboli spôsobilé spochybníť vecnú správnosť napadnutého rozsudku a preto s poukazom na uvedené Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok krajského súdu postupom podľa § 219 OSP potvrdil ako vecne správny.

Pri rozhodovaní o náhrade trov konania vychádzal odvolací súd z § 224 ods. 1 v spojení s § 250k ods. 1 OSP a žalobkyňi náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, lebo nebola v tomto konaní úspešná.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave 9. marca 2010

JUDr. Igor Belko, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Ľubica Kavivanovová